

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. F.**

skazanego z art. 171 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 lipca 2019 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 października 2018 r. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 września 2017 r. kasację wniósł obrońca skazanego M. F., w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia (k. 4 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zauważyć należy, że możliwość skorzystania przez skazanego z instytucji unormowanej w art. 532 § 1 k.p.k. łączyć należy z okolicznościami związanymi z nietrafnością merytoryczną zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia. Przy decydowaniu o wstrzymaniu wykonania orzeczenia istotna jest ranga zarzutu kasacyjnego i wysoki stopień jego uprawdopodobnienia. Sąd wypowiedający się w kwestii zastosowania instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k. musi powziąć przekonanie, że uwzględnienie kasacji i wywiedzionych w niej zarzutów jest realne. Dodatkowo zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi

i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego.

Obrońca skazanego w tej sprawie owych wyjątkowych okoliczności nie przedstawił. Sama bowiem subiektywna ocena co do „doniosłości zarzutów” i okoliczności na ich poparcie, jak również ich „słuszności”, w tym w szczególności „zarzutu najdalej idącego, który doprowadzić powinien do uniewinnienia oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 171 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe”, nie może być podstawą wstrzymania wykonania orzeczenia. Pomijając już fakt, że zasadność zarzutów postawionych w kasacji, w tym wyżej wskazanego zarzutu, bynajmniej nie jest oczywista i ich ocena będzie należała do Sądu Najwyższego merytorycznie rozpoznającego sprawę, to powyżej cytowane twierdzenia, są również wyrazem niczym nieumotywowanego przekonania obrońcy o zasadności sformułowanych przez niego zarzutów kasacyjnych i jako takie nie uzasadniają wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia. Również twierdzenie obrońcy o nieodwracalnych skutkach i niepowetowanych stratach, jakie wykonanie orzeczenia spowoduje dla skazanego, nie zostało racjonalnie i przekonująco uargumentowane.

Nie przesądzając zatem ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.